

ע"פ 31184/06/14 - מדינת ישראל נגד יוסף קלדטה, אביתר לביא, אלי בכרסים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ע"פ 31184-06-14 מדינת ישראל נ'
קלדטה ואח' עפ"ג 5844-06-14 לביא
ואח' נ' מדינת ישראל
לפני:
כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד כב' השופט אהרון מקובר כב'
השופט ד"ר שמואל בורנשטין

23 נובמבר 2014

המערערת
נגד
המשיבים
מדינת ישראל
1. יוסף קלדטה 2. אביתר לביא
3. אלי בכרסים

נוכחים:

ב"כ המערערת (המשיבה) עו"ד ליאת גלבוע אמיר המשיב 1 ובא כוחו עו"ד איתן כבריאן
המשיבים (המערעים) 2 ו-3 ובא כוחם עו"ד ירון פורר

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיבים, נאשמים בת"פ 7983-06-13 (בימ"ש השלום בראשל"צ) הורשעו על פי הודאותיהם בקשירת קשר לפרוץ משאיות ולגנוב מתוכן רכוש, ופריצה לחמש משאיות ובגניבת רכוש מתוך 4 מהן נושא חמישה אישומים כמתואר ברישא גזר-הדין של בימ"ש קמא נושא הערעור.

כל אחד מהמשיבים נידון ל- 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ל- 10 חודשי מאסר על תנאי, ל- 6 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר-הדין, לקנס בסך 1,000 ₪ ולתשלום פיצוי לבעלי המשאיות בסכום כולל של 15,000 ₪.

הערעור מכון כלפי קולת עונשי המאסר בפועל וכלפי החלטת ביהמ"ש קמא שלא לחלט את רכבו של המשיב 1, שבו הגיעו המשיבים לחניון המשאיות נושא העבירות.

עמוד 1

המשיבים 2 ו-3 הגישו ערעור על חומרת עונשי המאסר בפועל שהוטלו עליהם בעפ"ג 5844-06-14 (בימ"ש מחוזי מחוז מרכז) ופסק-דין זה מתייחס לשני הערעורים.

המערערת טוענת בהודעת הערעור ובטיעוני באת כוחה בפנינו כי שגה בימ"ש קמא שלא החמיר בעונשי המאסר בפועל שהוטלו על המשיבים לאור חומרת התנהגותם בעבירות נושא גזר-הדין, לאור עברם הפלילי, במיוחד זה של המשיב 1 ולאור התסקירים השליליים שהיו בפני בימ"ש קמא ואשר צורפו להודעת הערעור.

לטענת המערערת יש מקום להשוות את עונשיהם של המשיבים לפורצים לעסק, שכן מדובר במשאיות שמהוות מקור פרנסתם של בעליהם.

באשר להחלטת בימ"ש קמא שלא לחלט את רכבו של המשיב 1 טוענת המערערת כי מדובר ברכב שבו הגיעו המשיבים לחניון בו חנו המשאיות ומשך שימש באופן מובהק לביצוע העבירות נושא גזר-הדין.

ב"כ המשיבים 2 ו-3 (נאשמים 2 ו-3 בת"פ 7983-06-13, בימ"ש השלום בראשל"צ) טוען בהודעת הערעור ובטיעוני בפנינו כי בימ"ש קמא החמיר עם המשיבים בכך שלא התחשב בנסיבותיהם האישיות, ובמיוחד במצבו הרפואי של המשיב 3, כפי שתוארו בתסקירי שירות המבחן שהיו בפניו, וזאת גם אם בסופם של התסקירים לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית לגבי המשיבים.

ב"כ המשיבים 2 ו-3 טוען כי יש להבחין בין עונש המאסר שלו ראויים המשיבים 2 ו-3 לבין עונש המאסר שהוטל על המשיב 1 לאור ההבדל המשמעותי בעברם הפלילי, שהוא קל יחסית לעומת עברו הפלילי של המשיב 1.

עיון בגזר-הדין של ביהמ"ש קמא מעלה כי הוא נתן דעתו לכל האמור בטיעוני ב"כ הצדדים בטיעוניהם, ובצדק, התייחס בחומרה להתנהגותם של המשיבים נושא גזר-הדין שכן מדובר בפגיעה משמעותית של המשיבים באינטרסים המוגנים של בעלי המשאיות ובצדק, ראה בימ"ש קמא לנכון להתייחס לנזק שנגרם לכל בעל משאית כנזק נפרד ולא ראה את כל העבירות נושא גזר-הדין כתוצאה של אירוע אחד, גם אם ארעו באותו זמן ובאותו מקום.

בימ"ש קמא קבע נכונה את מתחם העונש ההולם למעשיהם של המשיבים אשר פגעו באופן משמעותי בזכותם הבסיסית של בעלי המשאיות לקניין ובתחושת הבטחון שלהם כאשר החנו את משאיותיהם בחניון מוסדר בתחומי העיר ראשל"צ.

כך גם צדק בימ"ש קמא כאשר קבע כי מדובר בעבירות נפוצות שפוגעות בשם הציבור וכי במקרה זה יש לראות חומרה ראויה בכך שהעבירות בוצעו בצוותא, לאחר תכנון מוקדם, ותוך שהמשיבים מגיעים למקום ביצוע העבירות ברכבו של המשיב 1.

בימ"ש קמא גם לא התעלם מהנסיבות לקולא שנטענו בפניו ובפנינו על ידי ב"כ המשיבים ובצדק ייחס משמעות לחומרה לעברם הפלילי ולהיעדר המלצה טיפולית בתסקירי שירות המבחן.

חרף האמור לעיל, אנו סבורים כי מן הראוי היה להחמיר בעונשו של המשיב 1 לעומת עונשיהם של המשיבים 2 ו-3 אשר הוא עונש ראוי בהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה כאשר מדובר בפגיעה ברכושו של הזולת כפי שפגעו המשיבים 2 ו-3 שכן עברו הפלילי של המשיב 1 מכביד מזה של המשיבים 2 ו-3 כפי שהדבר בא לידי ביטוי בגליונות ההרשעות הקודמות שהיו בפני בימ"ש קמא ואשר הוצגו גם בפנינו.

כך מן הראוי היה לחלט את רכבו של המשיב 1, אשר שימש את המשיבים להגעה למקום ביצוע העבירות וקביעת ביהמ"ש קמא בעניין זה בסיפא גזר-הדין לפיה "אין עסקינן ברכב ששימש באופן מובהק לביצוע העבירות בבחינת אמצעי בלעדיו אין", איננה מצדיקה את החלטתו שלא לחלט את הרכב של המשיב 1 שכן גם אם המשיבים היו יכולים להשתמש באמצעי אחר כדי להגיע למקום ביצוע העבירות הרי הם בחרו לעשות שימוש ברכבו של המשיב 1, במסגרת התכנון המשותף ובמסגרת הביצוע בצוותא.

לקולת עונשו של המשיב 1, אשר אנו סבורים שיש להחמיר בו לעומת העונש שנגזר על ידי בימ"ש קמא, אנו לוקחים בחשבון את תחילת ההליך הטיפולי שמבצע המשיב בבית סוהר חרמון כפי שהדבר בא לידי ביטוי במזכרה של העו"ס לפיו המשיב סיים את הליך האבחון ושולב בתאריך 29.10.14 במחלקה הטיפולית במרכז הטיפולי להתמכרויות בכלא חרמון.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור כלפי המשיבים 2 ו-3 ודוחים את הערעורים של משיבים 2 ו-3.

אנו מקבלים את הערעור כלפי עונש המאסר שהוטל על ידי בימ"ש קמא על המשיב 1 וקובעים כי ירצה 26 חודשי מאסר בניכוי תקופת מעצרו החל מיום 21.5.13, ועד יום 1.7.13.

אנו מורים לחלט את הרכב של המשיב 1 אך מאפשרים לו לפדות את הרכב כנגד תשלום של

30,000 ₪ לטובת מדינת ישראל אשר יפקדו תוך 45 יום מהיום בקופת בימ"ש זה.

יתר חלקי גזר הדין בת"פ 7983-06-13 (בימ"ש השלום בראשל"י) יעמדו בתוקפם.

המשיבים 2 ו-3 יתייצבו לריצוי מאסרם בבית סוהר הדרים, ביום 28.12.14 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותם תעודת זהות וגזר הדין של ביהמ"ש קמא.

על ב"כ המשיבים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע בבימ"ש קמא יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המשיבים 2 ו-3 לריצוי עונשם.

ניתן והודע היום א' כסלו

תשע"ה, 23/11/2014

במעמד ב"כ הצדדים

והמשיבים.

אברהם טל, נשיא

אב"ד

ד"ר שמואל בורנשטיין,
שופט

אהרון מקובר, שופט